

Урок 11-12

Група 23

06.12.2022

Мистецтво американського культурного регіону

Латиноамериканські танці
переможно крокують світом

Латиноамериканські танці — загальна назва народних і бальних танців, що сформувалися на території Латинської Америки. Музично-хореографічна культура латиноамериканських країн інтегрує такі джерела: американське (культура індіанців); креольське (європейське, насамперед іспанське і португальське) і африканське.

Наприкінці XIX ст. передмістя, вулиці, порти багатьох міст південноамериканського континенту буквально дзвеніли від мелодій і ритмів легкої музики, що створювала незвичний симбіоз первісного, архаїчного з найсучаснішим, модерним. У результаті взаємопроникнення різних джерел виникло безліч мішаних (гібридних) форм. Водночас викристалізувалися унікальні музично-хореографічні жанри, які перетнули Атлантику і полонили весь світ.

Музика і танці індіанців, корінного населення Америки, збереглися в окремих районах Перу, Болівії та Еквадору. Вони нерозлучні, як сіамські близнюки, аналогічно спів та гра на інструментах, яким приписували божественну роль.

Креольська музично-хореографічна культура, незважаючи на своє європейське походження, — цілком самобутнє південноамериканське явище. Загальні його риси такі: панування тридольних розмірів, спів на два голоси паралельними терціями, обов'язковий супровід співу грою на інструментах (гітарі та її різновидах), а танців — співом. Приміром, аргентинське танго належить до типово креольських форм.

Афро-американській музиці притаманні дводольний розмір, гостросинкопований ритм, повторення коротких мелодійних послівок (часто у вигляді перегуку хору і соліста), переважання ударних та ударно-шумових інструментів. Характерні ознаки афро-американських музично-хореографічних форм концентруються в кубинській румбі і бразильській самбі, які стали танцювальними емблемами Латинської Америки. Л

Бразильська самба — запальний танець, що виник у результаті злиття африканської і європейської культур. Це родове поняття, що походить від слова «семба» — танець у колі, який виконували із супроводом ударних інструментів. Рухи передбачають невеликі кроки й активне вертіння стегнами. Самбу інколи називають «танком, від якого від землі піднімається пил». Це танець радості, захоплення, незвичайних яскравих костюмів і невимовних емоцій. Темпераментний характер «підігривається» музикою. Виконавці (соліст і хор) співають під акомпанемент пандейро (бубон), шумових інструментів типу маракасів (брязкальця) і віоланів (бразильський різновид іспанської шестиструнної гітари). Існують різновиди танцю: самбо-танець із піснею; чисто вокальна самба; парна самбо-каріока, що виконується часто із супроводом віоланів і ударних; ритуальна капоейра, яку внесено до списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО. За довгі роки існування бразильська самба поширилася світом, і нині вона входить до латиноамериканської програми спортивних бальних танців. Конкурсна самба, яку виконують тільки в парі, відрізняється від тієї, що танцюють поодиночі й колективно на знаменитому карнавалі в Ріо-де-Жанейро

Протягом усієї історії Куби музика завжди випереджала інші мистецтва. Саме тут зародилася кубинська румба — пісня-танець, що виконують зазвичай парою або соліст у центрі кола глядачів під акомпанемент ударних і шумових інструментів. Танець відомий на всіх континентах. Спочатку він прийшов у кабаре, потім на телебачення.

Ча-ча-ча — красивий латиноамериканський танець кубинського походження (поєднує рубму і мамбо), якому притаманні синкопований ритм і часті обертання. Виконується під акомпанемент маракасів. Настрій ча-ча-ча грайливий, кокетливий.

Аргентинське танго — танок-тріумфатор, його історія нагадує захопливий детектив, а родовід доволі заплутаний і має чимало версій. Існує думка, що первісне танго є танком іспанських циганів (групи фламенко). Ймовірно, що батьківщина танго — в сонячній Андалусії, де здавна виконують жіночий танок пісню з кастаньетами під акомпанемент гітари. Коли андалузьке танго потрапило до Аргентини, воно перетворилося на парний танок. Від змішування андалузького предка з місцевими ритмоінтонаціями й виникла оригінальна модифікація. Іспанці принесли з собою дзвін гітари і звуки кастаньет, темношкірі — глухий голос тамбуринів і шалену ритміку. Крізь ці шари проникла креольська танцювальна пісня мілонга, від якої і веде свій родовід аргентинське танго. Уже «креольський» танець спочатку заповнив портові передмістя Буенос-Айреса, де на зламі століть зустрілися і переплелися культурні традиції багатьох країн світу. Мелодії танго наспівували й насвистували шарманщики та моряки. Навіть проводили нічні танго-змагання. Професійні композитори без належної інтелігентської чемності змушені були віддати данину мелодійній і ритмічній винахідливості безіменних творців і виконавців танго.

Танго-пісню як «плебейський вульгарний жанр» не визнавали в аристократичних салонах, але танго-танець допустили у вищий світ. Тут і відбулося його фантастичне перетворення в салонний чуттєвий танцювальний жанр із типовою аргентинською хореографією. Вона поєднала народні й аристократичні риси (наприклад, характерний боковий крок «краба», що передбачає поворот після двох основних кроків). У дні карнавалу благородна публіка виконувала танго навіть в оперному театрі.

Міжнародний день танго відзначається 11 грудня. Танго не лише танцюють в усіх куточках світу, а й зображують на картинах, у скульптурі, знімають у кінофільмах. Отже, конкурувати з ним за популярністю наважиться хіба що наш старий добрий друг — вальс.

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

Написати конспект уроку

Самостійно перегляньте в інтернеті латиноамериканські танці.

Фото робочих зошитів надіслати на ел.пошту irinanikolaevna1977@ukr.net